

Frankfurt am Main, Germania

Erasmus 2011-2012

Patricia Blaj

Anul IV, seria A, grupa 8

Stimată Comisie,

În cele ce urmează aş dori să alcătuiesc o sinteză a experienţei mele ca student ERASMUS.

Am avut prilejul de a studia la Johann Wolfgang von Goethe Universität în Frankfurt am Main timp de două semestre (pentru mine anul IV integral). Cursurile, practica şi examenele s-au desfăşurat doar în limba germană.

SOSIREA LA FRANKFURT, INTRODUCEREA ÎN MEDIUL UNIVERSITAR

Goethe Uni este, după cum se potriveşte unei universităţi germane, foarte bine pregătită pentru primirea studenţilor. Se trece rapid prin formalităţile legate de cazare şi crearea unui cont bancar, astfel încât în ziua "înmatriculării" organizaţia ESN de acolo (Erasmus Student Network) m-a ajutat să creez o legătură cu unii colegi germani, dar şi cu ceilalţi studenţi internaţionali (din toate domeniile de studiu). Am participat în prima lună la un curs intensiv de limba germană special destinată tuturor studenţilor străini – mai mult decât îmbunătăţirea cunoştinţelor (exponentială şi, cred, inevitabilă în aceste conditii), s-au creat legături cu medici şi non-medici deopotrivă. În momentul în care evenimentele organizate de ESN au devenit insuficiente, grupuri deja încheiate de prieteni au început să se mobilizeze independent, fie pentru activităţi culturale (teatru, muzeu, puncte de atracţie), excursii (destinate la zeci sau la mii de kilometri, legăturile cu trenul sau cu avionul low-cost din Frankfurt fiind un vis devenit realitate al călătorului înrăit), sau pur şi simplu pentru o ieşire în campusurile universitare, în Sachsenhausen sau pe malul Main-ului.

La începutul lunii octombrie a avut loc întâlnirea cu coordonatorul Erasmus de la clinica universitară, care a explicat foarte amănunţit cum e organizarea şi ce avem de făcut. Începând din acel moment, viaţa studentului Erasmus medicinist începe să ia o altă turnură decât cea a unui student în alt domeniu. Spun asta fără cea mai mică urmă de elitism.

CICLUL "KLINISCH" LA UNIVERSITÄTSKLINIKUM J. W. VON GOETHE

În anul 2011-2012, am prins campusul de medicină în faza de reparaţii şi renovări (scopul e ca toate clădirile din campus să fie conectate printr-un sistem de pasarele şi tuneluri). Clădirea principală rămâne impresionantă, iar restul clădirilor: clinici specializate, laboratoare, clădiri administrative, cantina sunt organizate în jurul acesteia, astfel încât totul pare un mini-orăşel. Ca studentă în ciclul clinic am avut de făcut practică atât în clădirea principală, cu majoritatea secţiilor de medicină internă şi chirurgie, precum şi în unele mai mici (puericultură, radiologie, ortopedie).

Practica/stagiile constau în "Blockpraktikum" (3-4 săptămâni de practică atent organizată la materiile mari, absolut obligatorii pentru toţi studenţii, cu o repartizare exactă şi număr limitat de absenţe permise) şi "Famulatur" (studentul se înscrie pentru un număr de săptămâni pe secţiile pe care doreşte să facă

practică, nu are voie să facă absențe). În realitate e ca un job de 8 ore/zi, 5 zile pe săptămână, în care studenții - maxim 2-3 deodată pe o secție - au atribuțiile clare și muncesc cot la cot cu rezidenții. Dimineața au loc recoltările (responsabilitatea rezidenților și a studenților, foarte rar a asistentelor) și apoi începe vizita care poate dura de la 30 min până la 3-4 ore în funcție de secție. Cu un laptop conectat la baza de date a spitalului pus pe un dulăpior portabil unde se găsesc și fișele, șeful de secție,

specialiștii, rezidenții și studenții se plimbă de la un capăt al secției la altul. Înainte de a intra în camere, se accesează informațiile fiecărui pacient, se discută boala și evoluția, studenții fiind bineveniți în discuție, apoi se intră în salon și se poartă o conversație relaxată dar profesională cu fiecare pacient. În cazul unei intarării noi, studentul are de făcut anamneza, examenul clinic general și documentația: trecerea tuturor datelor în fișa electronică a pacientului. Alte activități pentru studenți pot fi recoltarea de sânge arterial, investigații ecografice sub supravegherea unui rezident, examene clinice specifice (de la manevre neurologice până la teste cognitive), studiu independent din materiale oferite de medici, prezentarea unui pacient sau a unei patologii, practică în ambulator sau la urgențe, aplicarea de catetere venoase periferice, scoaterea firelor post-operator, scoaterea cateterelor venoase centrale sau a tuburilor de dren, asistarea la puncții pleurale, pericardice, măduvă osoasă (personal am avut ocazia de a face o paracenteză unui pacient pe secția de gastroenterologie). Bineînțeles, practica pe secțiile chirurgicale presupune și participarea în săli de operații.

Fiind mai degrabă înclinată spre manevre intervenționale decât spre clinică, pot spune că partea practică a fost preferata mea în timpul petrecut la Uniklinikum Frankfurt, cu atât mai mult că cea românească e cu mult în urma sa. Din păcate cursurile au fost mai puțin captivante, iar anumite aspecte lasă de dorit în ceea ce privește abordarea teoretică. Perioadele de cursuri sunt perfect separate de practică și toate materiile sunt predate în paralel timp de 8 săptămâni în fiecare semestru, prezența nefiind obligatorie. Profesori sau conferențieri diferiți țin prezentările la fiecare materie și toți dau ca bibliografie compendii imense. Bineînțeles că studiul individual e ghidat de cursul propriu-zis în .ppt sau .pdf, dar volumul de cunoștințe care trebuie asimilat pentru a avea nota maximă la fiecare subiect este copleșitor (studenții germani au aceeași problemă, dificultatea fiind cu atât mai mare pentru un student străin). Partea bună este că profesorii sunt în cunoștință de cauză și reușesc să acopere materia, explicând-o exemplar în scurtul timp pe care îl au la dispoziție. Ocazional mai are loc o diversiune ultra-detaliată în studii specifice sau proceduri noi, mai degrabă interesante decât utile la nivel de student, dar cel mai mult accent se pune pe noțiunile de bază, procesele patologice și abordarea bolii în vederea unui tratament eficient.

SESIUNEA DE O ZI

Când vine vorba de examene scrise, totul se dă sub formă de întrebări grilă. Adevărata dificultate constă în faptul că toate cunoștințele acumulate pe parcursul semestrului sunt verificate într-un singur examen de 3-4 ore (fără pauză!) cu un număr de întrebări aferent materiei. Asta înseamnă că toate cele 10-15 materii condensate în 8 săptămâni de cursuri trebuie șlefuite concomitent. Ca student Erasmus, am avut norocul de a studia doar la materiile de care am avut nevoie pentru România, însă corectarea lucrărilor se face în mod egal pentru un student străin și unul german. Consider că abordarea modulară de la noi poate fi mult mai eficientă în ceea ce privește cunoștințele teoretice, însemnând mai mult timp și mai puțin stress pentru studentul care își permite să aprofundeze temeinic materia studiată.

Examinările practice la Goethe Uni au fost aduse la standarde internaționale – tendința este spre OSCE (Objective Structured Clinical Examination). Ele necesită efectuarea unui Blockpraktikum complet la o anumită materie și apoi înscrierea în una din cele două perioade din an (aprilie și octombrie), urmând ca data exactă să fie comunicată fiecărui student în parte. Examinarea propriu-zisă a durat maxim 80-90 min: pentru fiecare exercițiu am avut exact 5 minute la dispoziție și a trebuit să știu exact ce am de făcut și ce protocoale am de urmat, lucru care mi-ar fi fost imposibil fără săptămânile de practică pe secție și în sala de operație. A trebuit să-i fac o examinare clinică unui pacient (actor cu un “diagnostic” de apendicită acută) și să vorbesc despre diagnosticul prezumtiv și diagnostice diferențiale, apoi să pun o branulă, să explic o procedură invazivă unui pacient astfel încât el să își dea consimțământul, să suturez (pe burete), să schimb un pansament, să pregătesc o plagă pentru sutură, să îmbrac haine sterile pentru sală.

DE CE NE PLACE SĂ LUCRĂM ÎN GERMANIA?

... pentru că ei nu pierd din vedere faptul că personalul din spital e alcătuit din ființe umane. Bineînțeles, e mult de lucru și câteodată nu prea e timp de cafele și prânzuri, dar regula generală este că fiecare face pauză cel puțin 30 de minute la prânz pentru a merge la cantină (cu mâncare ieftină dar foarte gustoasă, meniuri variate). Pe fiecare secție este un mic oficiu, cu apă, cafea și suc la discreție pentru întregul personal. Le-am povestit unor colegi și medici cum în unele spitale din România a face o gardă înseamnă a sta 30 de ore legat în spital și pentru ei ideea a fost frapantă.

... pentru că faci parte dintr-o echipă și stii ce ai de făcut. Studenții stau în aceeași încăpere cu rezidenții, cei experimențați muncind cot la cot cu ei. Când e ceva practic de făcut, doctorii îi roagă pe studenți și în niciun caz nu le dau ordine. Poate că unii ar avea senzația că sistemul de lucru acolo îi îngreșește – ești o rotiță într-un sistem care face exact ce are de făcut, nici mai mult nici mai puțin, nici mai repede nici mai încet – dar dacă apare o minte scilpitoare din urmă, germanii îi vor da voie să fie inovatoare și creativă.

... pentru că ei chiar se lasă ajutați de tehnologie și de resursele de care dispun. Fiind vorba de o clinică universitară într-unul din cele mai mari orașe din Germania, banii nu au părut să fie o problemă pentru ei. Se cheltuie sume imense pentru îmbunătățiri și dotări de ultimă oră, iar munca e usurată extrem de mult de un sistem IT din ce în ce mai eficient. Întregul personal are parolă de acces în baza de date, fie că asistenta trebuie să printeze o etichetă cu datele pacientului pentru recoltări sau un profesor universitar

Își face vizita pe secție și are de căutat rezultatele unor investigații imagistice de la o internare anterioară a vreunui pacient. Primul lucru pe care l-am învățat ca studentă în practică a fost cum să mă folosesc de soft-ul pentru gestionarea datelor pacienților. Nu mă pot abține să nu compar situația aceasta cu reticența personalului din spitalele din România când vine vorba de utilizarea calculatorului și mă gandesc că noi singuri suntem împotriva propriei noastre evoluții.

... pentru că medicii acolo sunt plătiți corespunzător, dar mai mult de atât, li se oferă respectul cuvenit. Alți colegi Erasmus, studenți la alte facultăți, erau uimiți că noi mediciniștii mergeam la spital 8 ore/zi, 5 zile/săptămână, fără să primim niciun ban. Era destul să spui ca ești student la medicină pentru a crea o impresie pozitivă, puternică unui coleg din alt domeniu, eforturile persoanelor care au ales această carieră fiind recunoscute de toată lumea, și nu terfelite prin presă sau luate în derâdere, cum se mai întâmplă ocazional în România.

CONCLUZII

Consider că anul petrecut în Germania a fost o piatră de temelie importantă în dezvoltarea mea, atât ca viitor medic, cât și ca membru al unei societăți multiculturale. Pe de o parte, lecțiile învățate acolo într-un mediu calm și prietenesc m-au învățat CUM trebuie să muncesc – un aspect la fel de important ca și CE trebuie să muncesc. Am văzut cum trebuie să arate un spital, care sunt dotările minime de care are nevoie și cum trebuie abordat un pacient, o boală în mediul spitalicesc. Acolo, a fi foarte bun e standard.

Într-o măsură la fel de importantă, am avut ocazia de a cunoaște niște oameni minunați și de a stabili niște relații peste hotare – atât de prietenie, cât și profesionale. Sper că totodată am reușit să fiu o carte de vizită bună pentru țara din care provin și să înlătur ideile preconcepute pe care Europa “civilizată” le are despre noi, o țărișoară din Europa de Est rămasă în urma din cauza comunismului, cu vampiri, țigani și un fel de politică dată peste cap.

Anul meu Erasmus va rămâne unul dintre cei mai importanți ani din viața mea, cu siguranță.

Vă mulțumesc,

Patricia Blaj